

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 20/2014
04.02.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Веска Крстајића, председника већа, Горана Чавлине, Биљане Синановић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљене Л.С. и др., због кривичног дела примања мита из члана 254. став 4. у вези става 1. Кривичног закона Републике Србије и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене Л.С. – адвоката С.Л., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Зајечару К бр.1/2010 од 11.03.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр.3155/13 од 26.09.2013. године, у седници већа одржаној дана 04. фебруара 2014. године, једногласно донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене Л.С. - адвоката С.Л., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Зајечару К бр.1/2010 од 11.03.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр.3155/13 од 26.09.2013. године, у односу на повреде из члана 438. став 1. тач. 4. и 7. и из чл. 438. ст. 2. тачка 1. Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Зајечару К бр.1/2010 од 11.03.2013. године, између осталог, окривљена Л.С. је оглашена кривом због извршења једног продуженог кривичног дела примања мита из члана 254. став 4. у вези става 1. КЗ РС, за које дело је осуђена на казну затвора у трајању од 1 године, у коју казну јој је урачунато време проведено у притвору од 17.12.2002. до 27.12.2002. године. Истом пресудом, од окривљене је одузета имовинска корист прибављена кривичним делом у укупном износу од 17.455,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 бр.3155/13 од 26.09.2013. године, жалбе окривљене Л.С. и њеног браниоца, одбијене су као неосноване, а пресуда Вишег суда у Зајечару К бр.1/2010 од 11.03.2013. године, у односу на окривљену, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене Л.С. – адвокат С.Л., на основу члана 485. став 1. тачка 1. и став 2. ЗКП, указујући на повреде одредаба члана 438. став 1. тач. 4. и 7. ЗКП, те на повреде одредаба члана 438. став 2. тач. 1. и 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде тако што ће окривљену Л.С. ослободити од оптужбе или да побијане пресуде укине и предмет врати на суђење првостепеном суду, пред потпуно измењеним већем.

Након што је захтев за заштиту законитости браниоца окривљене у смислу одредбе члана 488. став 1. ЗКП достављен јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП, о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца окривљене, обзиром да веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је, након разматрања списка предмета и пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљене Л.С. у захтеву за заштиту законитости наводи да су правноснажним пресудама против којих је захтев поднет учињене повреде одредаба кривичног поступка у погледу постојања оптужбе овлашћеног тужиоца, указујући на повреде одредаба члана 438. став 1. тачка 7. новог Законика о кривичном поступку. С тим у вези, у захтеву се истиче да је на главном претресу одржаном дана 26.04.2007. године, у завршној речи, јавни тужилац изменио оптужбу у погледу начина извршења кривичног дела, и поред тога што изведени докази нису указивали на измењено чињенично стање, те да је актом Кт 65/02 од 19.01.2011. године уредио диспозитив оптужнице истог тужилаштва Кт 65/02 од 31.03.2002. године и поред тога што у предмету не постоји оптужница од 31.03.2002. године, већ од 31.03.2003. године, те да стога "уопште нема оптужнице" јер је акт тужилаштва Кт бр.65/02 од 19.01.2011. године непрописно састављен, обзиром да не садржи обавезне елементе прописане Закоником о кривичном поступку које мора да садржи свака оптужница.

По оцени овога суда, наводи захтева за заштиту законитости у овом делу не могу се прихватити као основани, из следећих разлога:

Из списка предмета утврђује се да је Окружни јавни тужилац у Зајечару против окривљене Л.С. поднео оптужницу Кт 65/02 од 31.01.2003. године због 15 кривичних дела примања мита из члана 254. став 4. у вези става 1. КЗ РС, да је на главном претресу одржаном дана 26.04.2007. године заменик јавног тужиоца тражио да се списи предмета доставе Окружном јавном тужиоцу ради уређења оптужнице, имајући у виду управо изведене доказе, након чега је актом Кт 65/02 од 29.05.2007. године Окружно јавно тужилаштво у Зајечару поднело суду прецизирану оптужницу у погледу радњи које су окривљеној стављене на терет и у погледу правне квалификације, а затим је, актом Кт 65/02 од 19.01.2011. године, измењен диспозитив оптужнице тако што је окривљеној стављено на терет извршење једног продуженог кривичног дела примања мита из

члана 254. став 4. у вези става 1. КЗ РС. Дописом Кт 65/02 од 10.04.2012. године, Више јавно тужилаштво је указало да се у акту Кт 65/02 од 19.01.2011. године поткрала техничка грешка у погледу датума где је наведено да се ради о уређењу диспозитива оптужнице Кт 65/02 од 31.03.2002. године и да уместо овог датума треба да стоји датум 31.01.2003. године.

Одредбом члана 604. ЗКП ("Службени гласник РС", бр. 72/11 и 101/11), који се примењује од 01.10.2013. године (Закон о изменама и допунама Законика о кривичном поступку "Службени гласник РС" број 121/12, у даљем тексту нови ЗКП) прописано је да ће се законитост радњи предузетих пре почетка примене овог законика, оцењивати по одредбама Законика о кривичном поступку ("Службени гласник РС", бр. 58/04 ... 76/10).

Одредбом члана 341. ЗКП ("Службени гласник РС", бр. 58/04 ... 76/10), који се примењивао до 01.10.2013. године прописано је да, уколико тужилац у току главног претреса оцени да изведени докази указују да се изменило чињенично стање изнесено у оптужници, он може на главном претресу усмено изменити оптужницу, а може предложити и да се главни претрес прекине, ради припремања нове оптужнице.

Имајући у виду да је јавни тужилац у складу са својим овлашћењима из члана 341. тада важећег Законика о кривичном поступку, изменио и прецизирао оптужницу у погледу радњи и правне квалификације кривичног дела које је окривљеној стављено на терет, те чињеницу да је услед очигледне омашке, дошло до погрешног навођења датума подизања оптужнице, што је Виши јавни тужилац у Зајечару исправио актом Кт 65/02 од 10.04.2012. године то су, по оцени овога суда, у потпуности неосновани наводи изнети у захтеву за заштиту законитости, којима се указује да је правноснажним пресудама учињена повреда одредаба кривичног поступка у погледу постојања оптужбе овлашћеног тужиоца, већ је, супротно овим наводима, јавни тужилац оптужницу против окривљене Л.С. поднео, а затим и изменио у свему у складу са одредбама тада важећег Законика о кривичном поступку.

Неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости којима се указује на учињену повреду одредаба члана 438. став 1. тачка 4. новог ЗКП.

У односу на ову повреду, у захтеву се истиче да је у кривичном поступку против окривљене, у предмету К 1/10, приликом доношења одлуке Кв 133/10 од 16.10.2013. године, као члан већа, учествовао судија Зоран Јовановић који је морао бити изузет, обзиром да је у истом кривичном предмету, који је раније носио ознаку К 165/06, поступао као председник већа.

Разлог за обавезно изузеће судија, сходно одредби члана 37. став 1. тачка 4. новог ЗКП, постоји ако је судија у истом предмету већ учествовао у својству судије за претходни поступак или ако је одлучивао у потврђивању оптужнице или учествовао у доношењу мериторне одлуке о оптужби која се побија жалбом или ванредним правним леком.

Према стању у списима, пресуда Окружног суда у Зајечару К 165/06 од 14.09.2007. године укинута је пресудом Врховног суда Србије Кзп 474/09 од 27.10.2009. године, те је ова пресуда, доношењем пресуде Врховног суда Србије, престала правно да егзистира и да, сходно томе, производи правна дејства.

Након укидања те пресуде, судија Зоран Јовановић није учествовао на главном претресу, а његово учешће у ванпретресном већу у доношењу одлуке у предмету Вишег суда у Зајечару К бр.1/10, конкретно одлуке Кв бр.133/10 од 16.10.2013. године, имајући у виду и одредбу члана 37. став 1. тачка 4. новог ЗКП, не представља разлог за изузеће, како се то неосновано истиче у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене.

Најзад, неосновани су и наводи захтева у делу у којем се указује да су правноснажним пресудама учињене повреде одредаба члана 438. став 2. тачка 1. новог ЗКП.

С тим у вези, у захтеву се наводи да су правноснажне пресуде засноване на исказима сведока, који су изнуђени претњама, те на којима се судска одлука не може заснивати.

На исту повреду, бранилац окривљене је, према стању у списима, те према самим наводима захтева, већ указивао у жалби изјављеној против првостепене пресуде. Ови жалбени наводи су оцењени неоснованим, из разлога које је другостепени суд исцрпно изнео на страни 4 пресуде Кж1 бр.3155/13, које Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на њих и упућује.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је оценио неоснованим наводе захтева браниоца окривљене Л.С. да су правноснажним пресудама учињене повреде одредаба члана 438. став 1. тач. 4. и 7. новог ЗКП и повреде одредаба члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП.

У осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљене Л.С. је, по оцени овога суда, недозвољен.

Бранилац окривљене у осталом делу захтева, указује да су побијаним пресудама учињене битне повреде одредаба поступка из члана 438. став 2. тачка 2. новог ЗКП, а с тим у вези истиче да је изрека пресуде неразумљива, противречна самој себи и разлозима пресуде, да у пресуди нису наведени разлози о одлучним чињеницама, тек да су изнети разлози нејасни и у знатној мери противречни.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1. новог ЗКП, прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а одредбом става 4. истог члана одређени су услови под којима окривљени, преко свог браниоца, може поднети захтев за заштиту законитости због повреде закона, и то таксативним набрајањем повреда које могу бити учињене у поступку пред

првостепеним и пред апелационим судом (члан 74, члан 438. ст. 1. и 4. и тач. 7. до 10. и став 2. тачка 1, члан 439. тачка 1. до 3. и члан 441. ст. 3. и 4).

Дакле, цитираном законском одредбом, право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости ограничен је у погледу разлога искључиво на ове повреде.

Како се, у овом делу, наводима захтева за заштиту законитости браниоца окривљене указује на повреду одредаба из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, која у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представља дозвољен разлог за подношење захтева, то је Врховни касациони суд на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. у вези са чланом 485. став 4. ЗКП у овом делу захтев за заштиту законитости одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредаба члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Веско Крстајић, с.р.